SMUTNÝ ŠAŠEK,

který se rozhodl nebýt smutný

Jan Šťastný

pointa

Smutný šašek, který se rozhodl nebýt smutný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Jan Šťastný
Smutný šašek, který se rozhodl nebýt smutný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

pointa

SMUTNÝ ŠAŠEK,

který se rozhodl nebýt smutný

Jan Šťastný

OBSAH

Pokus o zmizení 7
Dětství 9
Rodiče 13
Iveta 16
Raná dospělost 19
Jana 21
Navenek vtip a smích, v srdci smutek a žal 25
Romana 27
Bohnice 32
Hedvika 34
Hela 41
Jarmila 45
Běhání 47
Adéla 52
Ženy ze seznamky 56
Kateřina 59
Vlasta 63
Julie 72
Návrat k šťastnému šaškovi 74
Postřehy z knih 79
Mezigenerační trauma 83
Jára 86
Doslov 90
Tři tiché pravdy 92

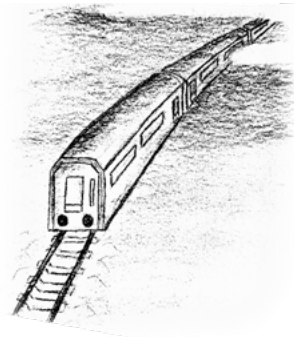

Pokus o zmizení

Cigaretový dým stoupá z popelníku kolmo vzhůru. V poloprázdném nonstopu je pouze pár lidí ve značně unaveném stavu. Sedím u stolu sám, kamarádi dávno odešli. Barman už nade mnou zhasnul, asi aby mi naznačil, že už pro něj nejsem zajímavý. Dopiju ještě tohle pivo a pak už to udělám.

Platím a vydávám se na cestu. Jsou čtyři ráno. Zkusím to ve Stančicích, tam mě tolik neznají. Je to jen pár kilometrů. Přemýšlím o dosavadním životě, výčitka stíhá výčitku.

Proč se denně opíjím, když mám doma rodinu? Proč házím do bedny pětistovku, když by za ni bylo hodně jídla? Proč radši nejdu domů a neřeknu Romaně, že by mohla být zaměstnaná, abych na to nebyl sám?

Řekla by mi znovu, že nebude dělat, co ji nebaví? Proč, proč, proč?

Ve Stančicích se rozhodnu, že zajedu až do Strašnic, tam je zastávka v zatáčce a strojvedoucí si mě nevšimne, i když už svítá.

Cestou vlakem si uvědomím, že jsem strašný člověk, špatný manžel. Práce mě nebaví, nemám pro ni nadání, dělám chyby. Mám dluhy, kam se podívám. Utíkám z práce domů a z domova do práce. Vlastně pořád utíkám, jako kdybych chtěl zmizet. A tak opravdu zmizím.

Jsem špatný člověk… Jsem špatný člověk… Jsem špatný člověk…

Na zastávce si sednu na lavičku a přemýšlím, jak to udělat. Měl bych nejdřív napsat dopis na rozloučenou, aby mě nehledali. Až potom skočit. Při psaní dopisů na rozloučenou pro slzy v očích skoro nevidím na mobil. Mezitím jeden rychlík projede. Tenhle jsem prováhal, ale další už stihnu. Musím napsat i Láďovi do práce. Choval se ke mně vždycky spíš jako kamarád než jako šéf.

Když mám dopisy hotové, už je ráno. Za chvíli budou v metru otevírat stánky a já mám hlad. Vypnu mobil a jdu si pro něco do žaludku. Vrátím se sem, až se najím. Sním bagetu, sednu si na lavičku poblíž metra. Neudržím se a nahlas brečím. Opakuju si, že jsem špatný člověk.

S vycházejícím sluncem vliv alkoholu pomalu ustupuje, přece jen nějaká naděje ještě možná existuje. Už jsem asi vybrečel všechny slzy, které jsem v sobě měl.

Zapnu telefon. Mám asi dvacet zpráv. Zavolá Romana. Pomalu se šourám na zastávku a sedám do prvního vlaku domů…

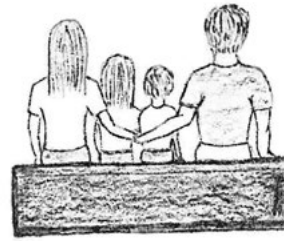

Dětství

Mé dětství bylo většinou šťastné. Vyrůstal jsem v úplné rodině. Já, o pět let starší sestra, taťka a mamka. Bydleli jsme v Praze v malém bytě 2+kk až do mých pěti let, kdy jsme se přestěhovali do domku na větší vesnici poblíž Prahy.

Táta jako jediný z naší rodiny byl technicky nadán, máma se sestrou spíš umělecky a já sportovně. Máma se o nás hodně zajímala, kontrolovala nás, poučovala, odpovídala na naše zvídavé dotazy. Prostě nás vychovávala. To táta ne, ten byl buď na kanapi u televize, nebo zalezlý ve sklepě v dílně. Chodili tam s mámou kouřit.

Měl jsem všechny předpoklady být úspěšným člověkem. Ve škole mě to strašně bavilo, vědomosti jsem nasával jako houba a byl jsem zvídavý a lačný nových poznání. Vlastně jsem se ani nemusel učit, všechno mi to v hlavě zůstávalo samo.

Rád jsem hrál všechny možné sporty a také jsem je všechny uměl líp než většina mých spolužáků. Sledoval jsem snad všechny sporty v televizi. Nejvíce mě bavil fotbal – sám nebo s kamarády jsem denně trénoval před domem na ulici. A pak

jsem taky rád hrál ping-pong, ale kromě zimních sportů jsem vše uměl a bavilo mě to. Byl jsem schopen dělat tzv. nožičky s balónem třeba tři hodiny v kuse. Levá, pravá, bylo mi to jedno. Pořádali jsme s kamarády olympijské hry v různých disciplínách – hráli jsme si na olympiádu.

Pořád jsem se smál, byl jsem šťastné dítě. Sestra Iveta mi říkala, že jsem normálně šašek.

Hodně jsem četl. Hltal jsem dobrodružné knihy pro mládež a Vinnetoua. Imponovala mi spravedlnost a morální hodnoty. To se mi vštípilo hluboko do duše, chtěl jsem být taky takový. Díky četbě a fotografické paměti jsem se nemusel učit pravopis – všechno jsem viděl, jak to má být napsané.

Když jsem se po dokončení základní školy rozhodoval, co dál, nabízela se možnost jít na gympl a pak zkusit vysokou školu. Chtěl jsem jít na nějakou sportovní školu, třeba na fakultu tělesné výchovy a sportu, lákal mě obor žurnalistika. Ale oba rodiče mi říkali: „Tam se nedostaneš, jsou tam vysoké požadavky na tělesnou zdatnost." Trochu mi zkazili radost, ale uvěřil jsem jim. Máma chtěla, abych šel na gympl, že se oddálí těžké rozhodnutí. V tu chvíli do toho vstoupil táta. Nikdy se o mě moc nestaral, a tak jsem byl nadšený. Řekl mi, ať jdu na průmyslovku na obor spojové techniky stejně jak on a že časem, když budu dělat v oboru, zůstane mi dům, ve kterém jsme tehdy bydleli. Nevím, jestli to byl kalkul, nebo to myslel dobře. Ségra mi po letech řekla, že to bylo poprvé, kdy si mě vzali za rukojmího jejich života. Já jsem byl nadšený, že se o mě táta zajímá, a tak jsem se rozhodl pro jeho návrh.

Když jsem nastoupil na průmyslovku, všichni mi říkali: musíš se dobře uvést, to se s tebou potáhne celé čtyři roky. A tak jsem se na první zkoušení hodně naučil. Zkoušel mě v tu dobu třídní učitel na elektrotechniku. Dal mi osm otázek. Na sedm z nich jsem znal odpovědi, na osmou ne, ale byl jsem